

Srdce s láskou darované

1. 10.2014 jsem se rozhodla, že se se svojí třídou – prvňáčky - zúčastníme soutěže „Srdce s láskou darované“. Nejdříve jsem si povídala s dětmi 1 ročníku v kroužku o tom, jak a čím můžeme druhým udělat radost. Proč ji vůbec dělat? Postupně jsme se dostali k tomu, že nemusíme někomu dávat jen drahé dary, ale že radost mohu udělat tím, že někomu pomohu, poradím, dobře se učím, jsem hodný, že někomu něco vyrobím a třeba jen tak, nemusí mít zrovna narozeniny, nemusí být Vánoce. Dáme mu tak najevo, že ho máme rádi, je pro nás něčím důležitý, výjimečný.

Každé z dětí pak mohlo říci, koho by chtěl obdarovat svým vyrobeným srdcem, symbolem lásky, a proč. Bylo milé, že děti myslely na své nejbližší – maminky, tatínky, sourozence, tetu, někteří dokonce i na kamarády a souseda.

No jo, ale koho tak vybereme společně, komu vyrobíme srdce naší třídy? Jeden žáček navrhl svého dědečka, protože s ním chodí na ryby a učí ho mnoho o nich. „To je krásné, určitě máš skvělého dědu a srdíčko od tebe by ho jistě potěšilo, ale my ho neznáme. Měl by to být asi člověk, kterého známe všichni, něco nás k němu poutá, něco k němu cítíme.“ Na chvíli jsme se zamysleli. Děti daly dohromady tři návrhy: 1) p. učitelku (myšleno mne, ale to jsme vyloučili, i když mne to samozřejmě potěšilo, protože i já jsem chtěla pomoci. Ale přece si nebudu dělat dárek sama sobě. 2) paní ředitelka, 3) paní kuchařky. Pro 2) a 3) návrh se hlasovalo. O hodně hlasů vyhrála naše paní ředitelka.

A tak jsme začali. Každý vyráběl své srdce a mezitím jsme přemýšleli a říkali, proč dáme paní ředitelce to naše velké srdce, čím je pro nás všechny důležitá. Například: “Je na nás hodná, učí nás, že se snaží nás dobře vychovat, taky nám dělá radost, protože ji máme rádi, hezky učí hudební výchovu, chce, aby se nám škola líbila, abychom byli nejlepší škola, hezky učí, abychom uměli zpívat, dýchat u písniček, učí nás o přírodě, abychom byli chytří, až budeme velcí, co máme dělat, řídí celou školu, zařizuje pro nás, hlídá nás, aby se nám nic nestalo, abychom všechno uměli, učí nás, čemu nerozumíme, pomáhá nám, jak se máme chovat na silnici,…”

Druhý den, když měl každý už hotovo, se všichni zapojili do stříhání, lepení na jedno veliké srdce. Pak ho šli děti společně paní ředitelce předat. Zástupci třídy se pokusili paní ředitelce říci, proč jsme za ní přišli.

TO BYLO PŘEKVAPENÍ! Trochu se styděli, sice jí znají už od školky, ale přece jen to jsou mí prvňáčci, kteří mají za sebou teprve pár měsíců školy. ☺

Mgr. Jindřiška Skokanová, třídní učitelka